

τῆς οἰκογ. τῶν Βαλιστιδῶν (Balistidae) Δωδεκάν. Θάσ. Μακεδ. (Καβάλλ.) Πειρ. Συνών. γ α ι δ ο υ ρ ο ψ α ρ ο, μ ο υ ρ ο χ ο ι ρ ο ς. 2) 'Ο ἰχθύς 'Οξύνωτος ὁ κεντρῖνος (Oxynotus centrinus) τῆς οἰκογ. τῶν 'Οξυνωτιδῶν (Oxynotidae) 'Αθῆν. Μακεδ. (Καβάλλ.) Πειρ. κ.ά. —Κ. 'Ανανιάδ., Θαλασσ. 'Εγκυκλ., 2, 208 Π. Οἰκονομίδ., Καταλ. ἰχθ. 'Ελλάδ., Πρακτ. 'Ινστιτ. 'Ωκεαν. - 'Αλιευτ. 'Ερευν. 11 (1972), 432. 3) 'Ο ἰχθύς Τρίγλη ὁ ἰκτῖνος (Trigla milvus) τῆς οἰκογ. τῶν Τριγλιδῶν (Triglidae) 'Αστυπ. Κάλυμν. Κεφαλλ. Κύθν. Λειψ. Λέρ. Μεγανησ. (Κατωμέρ.) Μεγίστ. Πελοπν. ('Αγίος 'Ανδρ. 'Αργολ. Κάμπος Λακων. Λεῦκτρ. Μάν. Πυλ. Τριφυλ.) — Μ. Στεφανίδ., 'Ορολογ. δημῶδ., 20. — Λεξ. Λάουνδ. Μπριγκ. Βλαστ. 430. 4) 'Ο ἰχθύς 'Ανισότρεμος ὁ παρθενικός (Anisotremus virginalis) Κ. 'Ανανιάδ., Θαλασσ. 'Εγκυκλ. 2, 208. 5) 'Ο ἰχθύς Δακτυλόπτερος ὁ ἱπτάμενος (Dactylopterus volitans) τῆς οἰκογ. τῶν Δακτυλοπτεριδῶν (Dactylopteridae) Κάσ. 6) 'Ο ἰχθύς Χάραξ ὁ 'Οξύρρυγχος (Charax puntasso) τῆς οἰκογ. τῶν Σπαριδῶν (Sparidae), ὁ ὅποιος φέρει, ὡς ὁ ἀγριοχοῖρος, μελανὰς ζώνας ἐπὶ τοῦ σώματος Σῦρ. — Μ. Στεφανίδ., 'Ορολογ. δημῶδ., 20. 7) 'Ιχθύς μικροῦ μεγέθους καὶ χρώματος ἐρυθροῦ, ὁ ὅποιος διατῖται εἰς τὴν ἰλὺν τῶν ποταμῶν Μακεδ. (Βόιον Καταφύγ.) 8) Τὸ θαλάσσιον ζῷον Φώκαινα ἢ κοινὴ (Phocaena communis) τῆς οἰκογ. τῶν Φωκαινιδῶν (Phocaeidae) 'Ερεικ. Ζάκ. Κέρκ. Μαθράκ. 'Οθων. — Μ. Στεφανίδ., 'Ορολογ. δημῶδ., 20 — Λεξ. Περίδ. Βυζ. 9) Τὸ θαλάσσιον ζῷον Φώκαινα ἢ δελφίς (Phocaena delphinus) 'Ηράκλ. Κουφονήσ. Σάμ. — Λεξ. Βάιγ. Πόππλ. Αἰν. Βυζ. 'Η σημ. καὶ εἰς Σομ.

γουρουνόψειρα ἢ, Πελοπν. (Γαργαλ. Σαηδόν.) γουρ' - νόψειρα Μακεδ. (Βόιον Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Κοζ. Τριφυλλ. κ.ά.) Πελοπν. (Γαργαλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ναύπακτ.) γ' ρουνόψειρα Πελοπν. (Ξεχώρ.) Στερελλ. (Μύτικ. Σπάρτ.) γουρ' νόψ' ρα Θεσσ. (Βαθύρρ. Μεσοχώρ. Μυρόφυλλ. Πολυνέρ. κ.ά.) γου' ουνόψει' α Σαμοθρ.

'Εκ τῶν οὖσ. γ ο υ ρ ο ὕ ν ι καὶ ψ ε ῖ ρ α.

'Η φθεῖρ ἢ διατιωμένη ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: Τὰ γ' ρούγια πιάνουν γ' ρουνόψειρις Στερελλ. (Σπάρτ.) Τὰ γου' ούγια γ' ἔχ' ν γου' ουνόψειρις Σαμοθρ. Τήρα μὴ σὶ κολληθῇ' νι γουρ' νόψειρις Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μὴν πᾶς 'ς τὸ κουμάσι τοῦ γουρουνιοῦ, γιὰ θὰ γιομίσης γουρουνόψειρες Πελοπν. (Γαργαλ.) Εἶναι μέσ' 'ς τὸ λόζο σὰ δὴ γουρουνόψειρα Πελοπν. (Σαηδόν.) Λούφαξε ἀπὸ τὸ φόβο του σὰ τὴ γ' ρουνόψειρα Πελοπν. (Ξεχώρ.) β) Μεταφ., ἄνθρωπος ἐνοχλητικὸς Μακεδ. (Βόιον Γήλοφ. Δεσκάτ. Κοζ.): Εἶμι μιγάλ' γουρ' νόψειρα ἢ Σταμούλ'ς Γήλοφ. Τί γουρ' νόψειρα εἶμι αὐτός! Δεσκάτ. Τί μ' κόλλ' σεις, μουρ' γουρ' νόψειρα; Βόιον.

γουρουνόψωρα ἢ, Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ.) γουρ' νόψωρα Πελοπν. (Βερεστ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.)

'Εκ τῶν οὖσ. γ ο υ ρ ο ὕ ν ι καὶ ψ ὠ ρ α.

'Η δερματικὴ ἀσθένεια ψώρα τῶν χοίρων ἐνθ' ἄν.: Γιὰ τήρα τὸ γουρουνί, μωρ' καφερή, μὴν τὸ πιάση καμνιά γουρ' νόψωρα Πελοπν. (Βερεστ.)

γουρτεῦω Πόντ. ('Ιμερ. Χαλδ.)

Λέξ. ἐξ ὀνοματοποιίας ἐκ τοῦ μορ. γ ο ὕ ρ τ τοῦ ἀποδίδοντος τὸν ἥχον τὸν ὅποιον προξενοῦν οἱ ὀδόντες τῶν

ζῳῶν, ὅταν τρώγουν ταῦτα ξηρὰν τροφὴν ἐνθ' ἄν.: Τὰ ζὰ γουρτεῦ' νε τὴν φαϊστέραν (τὰ ζῳα καθαρίζουν τὴν φάτην τρώγοντα τὰ ὑπολείμματα τῶν χοίρων) 'Ιμερ. Σίτα τρώει, γουρτεῦ' τὰ δόντ' α' 'ε' (σίτα=ἐνθ) Χαλδ.

γουσγοῦ ἢ, Πόντ. ('Ινέπ.)

'Η λ. ἐξ ὀνοματοποιίας.

'Η γλαύξ.

γουσγούδα ἢ, Μακεδ. (Φλόρ.)

'Εκ τοῦ ἐπιφών. γ ο ὕ σ γ, τὸ ὅποιον λέγει ὁ προσποιούμενος τὴν φωνὴν τοῦ χοίρου, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ο ὕ δ ι.

'Η παιδιὰ γ ο υ ρ ο ὕ ν α, τὴν ὅπ. βλ. εἰς λ. γ ο υ ρ ο ὕ ν α 10, ἐνθα καὶ συνών.

γουσγουλῶνω Πελοπν. (Τσιτάλ.)

'Αγνώστου ἐτύμου.

Καλύπτομαι, σκεπάζομαι: Γουσγουλῶσον καὶ κοιμήσον! 'Ελα νὰ γουσγουλῶσουμε, ὅσο νὰ περάσῃ ἡ βροχή.

γούσουρα ἢ, Χίος — Λεξ. Βάιγ. Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ. 398 γούσγουρη Λεξ. Βλαστ. 398 γούσορα Λεξ. Βάιγ. γούσουρος ὁ, Σάμ. Χίος — Λεξ. Κορ., 'Ατακτ. 2, 405 Μπριγκ. Βλαστ. 398.

Τὸ Βυζαντ. γ ο ὕ σ ο υ ρ α. Οἱ τύπ. γ ο ὕ σ ο υ ρ α καὶ γ ο ὕ σ ο ρ α καὶ εἰς Σομ., ἐνθα καὶ ὁ τύπ. γ ο υ τ ὁ ρ α. 'Ο Κοραῆς, ἐνθ' ἄν., καὶ ὁ G. Meyer, Neugr. Stud. 4, 24 ἐτυμολογοῦν τὴν λ. ἐκ τοῦ 'Ιταλ. *goccia* = ἀποπληξία. Πβ. καὶ Γ. Χατζιδ., MNE 2, 289.

'Αποπληξία ἐνθ' ἄν.: Τοῦ 'ρτε γούσουρα Χίος. 'Η γούσουρα τὸν ἡῦρε αὐτόθ. Τοῦ 'ρτε γούσουρας αὐτόθ. || Φρ. Νὰ πέσ' ὁ γούσουράς σ'! (ἀρά νὰ σοῦ ἔλθῃ ἀποπληξία) Σάμ. Συνών. ἀποπληξία, γιότσα, κόλπος, νταμλὰς, σουβή.

γουσταρίζω Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Προπ. (Μαρμαρ.) γουσταρινίζω 'Αστυπ. 'ουσταρίζω Νάξ. ('Απύρανθ.) γκουσταρίζω 'Ηπ. (Λάκκα Σουλ.)

'Εκ τοῦ ρ. γ ο υ σ τ ἄ ρ ω.

'Ορέγομαι, ἐπιθυμῶ, ἀρέσκομαι ἐνθ' ἄν.: 'Η γρζὰ δὲν τίς γουσταρινίζει τίς καλόγνωμες (=εἶδος ὀστράκων) 'Αστυπ. 'Ενα τσιγάρο τὸν ἐγουσταρίζα Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Μὰ 'κείνη τόσο καλὰ δὲν δὸν γουσταρινίζε 'Αστυπ. || 'Ασμ.

Γιατὶ γουσταρίζα ρακὶ διὰ νὰ πιῶ ὁ καημένος καὶ ἀπὸ τὴν παλιοπαραδιὰ βρίζομαι ζαλισμένος

Προπ. (Μαρμαρ.)

γουστάρισμα τό, 'Αντίπαξ. Μῆλ. Νάξ. Παξ. — Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ρ. γ ο υ σ τ ἄ ρ ω.

'Η ἐπιθυμία, ἡ ὀρεξις ἐνθ' ἄν.

γουστάρω κοιν. γουστάρου κοιν. βορ. ἰδιωμ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) 'ουστάρω Νάξ. ('Απύρανθ. Φιλότ.) γουστέρω Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Βρύσ. Κονίστρ.) Κάμπ. Κάσ. γουστέρνω Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) 'Ιων. (Σμύρν.) Κρήτ. (Βιάνν.) Χίος — Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ 'Ιταλ. *gustare* = γεύομαι, δοκιμάζω, ἐσθίω. 'Ο τύπ. γ ο υ σ τ ἄ ρ ω καὶ εἰς Σομ.

